



Første
+
Korinterbrev

ET GAMMELT BREV TIL DAGENS KIRKE

Smågruppeopplegg
taleserie våren 2021

Første Korinterbrev kapittel 4

Oversikt over kapitlet

Vers 1-5 i kapittel 4 henger tematisk sammen med de tre siste versene i kapittel 3. Her gjør Paulus det klart hvordan kristne skal se på sine åndelige ledere.

I vers 6-13 arresterer Paulus korinterne for deres selvbevissthet og beskriver – som kontrast – apostlenes liv. Avsnittet har noen temmelig friske ironiske utsagn om korinterne.

I vers 14-21 forandrer Paulus tonen markert, og formaner korinterne som deres far. Menigheten i Korint var blitt til ved hans forkynnelse omkring fem år tidligere. Paulus hadde beholdt god kontakt med menigheten, med både brev og gjensidige besøk (se f.eks. 7,1; 16,6.17). Gjennom brevet viser Paulus at han virkelig bryr seg om dem (se f.eks. 1,4; 4,14). Dermed framstår ironien i avsnittet foran som et sterkt uttrykk for hans omsorg for dem.

En nøkkel til å anvende teksten på oss selv finner vi i vers 16, der Paulus ber menigheten om å ha ham som forbilde. Menigheten i Korint var ung og uten ledere som hadde levd lenge i fellesskap med Jesus, og de befant seg i en stor by med helt andre idealer enn de som følger av et liv i Jesu etterfølgelse. Dermed blir Paulus, som deres åndelige far (v. 15), et naturlig referansepunkt for dem. Men dermed blir også det Paulus sier om hvordan de skal se på sine ledere, et signal om hvordan de skal se på seg selv og hverandre.

Gjennomgang av teksten

Les for sammenhengens skyld vers 21-23 i kapittel 3 og vers 1-5 i kapittel 4.

Her skriver Paulus om hvordan en menighet bør se på sine åndelige ledere. I menigheten i Korint var det strid om hvilken av deres åndelige læremestere som var den fremste (se 1,10-12). Paulus snur dette på hodet og sier at det er ikke menigheten som tilhører de ulike lederne, det er lederne som tilhører menigheten (3,21-22). Menigheten er *Guds* menighet (1,2). Lederne har ulike oppgaver (3,5-10), men de er alle Kristi tjenere (v. 1), som i sin tjeneste er ansvarlige overfor Gud (v. 2-5). Og av lederne forventes det troskap (v. 2) mot evangeliet om Jesu frelse (se 1,18-2,5 og 3,10-11).

«Guds mysterier» i vers 1 har Paulus allerede definert i 2,1-2. Og her er vi ved kapitlets første hovedpoeng: **En kristen leder forkynner et Kristus-sentrert budskap.**

1. Åndelig lederskap finnes på mange nivåer, fra de som har ansvar for store organisasjoner og kirkesamfunn, via menighetsledere til smågruppeledere og medvandrere. Hvilket ansvar har en åndelig leder? (Se også f.eks. Tit 1,9)

Paulus bruker seg selv som eksempel på at det ikke er menigheten de åndelige lederne står ansvarlig overfor, men Gud. Det gjør at han ikke innretter forkynnelsen sin etter hvordan korinterne (eller han selv) vurderer tjenesten han utfører. Hans forpliktelse er å være lojal mot Guds kall til å forkynne evangeliet – uansett hvordan det blir mottatt (v. 3-5). Det gjør at han kan stå støtt i møte med forventningene fra andre og peke frimodig på Jesus som vår frelser og herre.

Den troskapen forkynnere og ledere forventes å ha overfor Gud som oppdragsgiver, gjelder også for alle kristne (jf. v. 16). Og her er vi ved det andre hovedpoenget i kapitlet: **En kristen forholder seg til Gud som oppdragsgiver og dommer over sitt liv – ikke til hva andre måtte mene eller forvente.**

2. Helt allment er det slik at når vi har fått en oppgave, vil måten vi utfører arbeidet på, avhenge av hvem som har gitt oss oppgaven og hvem vi dermed står til ansvar for. Hva innebærer det for oss – både av trygghet og av utfordringer – at vi i vår tjeneste står ansvarlig overfor Gud? (Se også f.eks. 2 Tim 4,3-5)
3. Norge har gjennom generasjoner vært preget av bibelsk tankegods i store deler av samfunnet: I lovgivningen, i skolen, i litteraturen, i språket, i den generelle moraloppfatningen osv. I en slik kulturell kontekst har det ofte vært ganske ukontroversielt å være kristen. De siste tiårene har imidlertid kristendommens innflytelse i Norge – og i mange andre vestlige land – blitt stadig svakere, og det å være Jesu disippel blir i stadig større grad uglesett. Det stiller oss overfor mer krevende utfordringer. Vi kan fristes til – i større eller mindre grad – å tilpasse budskapet vårt til de sekulære omgivelsene. Hvordan kan vi forholde oss konstruktivt til denne situasjonen?

Les vers 6-13.

Her slår Paulus ned på korinternes selvbevissthet. Denne selvbevisstheten bunner i konflikten mellom dem om hvem de anser for å være den beste forkynneren. De tenker at de selv blir større i andres øyne når de knytter seg til den lederen de mener er dyktigst. Dette blir helt galt, gitt det Paulus har sagt tidligere i brevet. Alt de eier og har som kristne, er gaver fra Gud (1,4-9). Holder de fast på dette, vil de ikke bli oppblåste og selvbevisste overfor hverandre – de blir tvert imot villige til å leve under de vilkårene forkynnelsen av Jesu Kristi evangelium fører med seg, slik apostlene er villige til det.

I vers 9-13 beskriver Paulus apostlenes liv. Å være i tjeneste for Kristus koster noe. Vi formidler et budskap som mange ikke ønsker å høre, og vi kan havne i situasjoner vi helst vil slippe å være i. Korinterne ville være sterke, kloke og rike, de ville framstå med ære, de ville gjøre inntrykk på folk. Paulus har, på sin side, valgt å følge Kristus, selv om det gir et mindre behagelig og ærerikt liv. Det blir som Luther skriver i en av sine salmer:

«Guds ord det skal de nok la stå / og ingen takk de høster. / Gud selv vil mektig med oss gå, / hans gode Ånd oss trøster. / Og om vårt liv de tar, / og røver alt vi har, / la fare hen, la gå! / Mer kan de ikke få / Guds rike vi beholder.»

Eller som det stod i en tidligere oversettelse: «Og tok de enn vårt liv, / gods, ære, barn og viv ...»

Her er vi ved det tredje hovedpoenget i kapitlet: **En kristen lever et Kristus-sentrert liv.**

4. Vers 7 inviterer oss til selvransakelse. Kristne som innser at det vi har av evner og ferdigheter er gitt oss av Gud, blir ydmyke – ikke arrogante. Når vi bruker disse gavene og lykkes med det vi gjør, hvordan skal vi da klare å ha et sunt forhold til den heder og ære andre kan komme til å gi oss?
5. Sammenlign vers 8 med Matt 5,6 og Åp 3,17. På hvilken måte er dette relevant for oss?
6. Hva bør vi være villige til å gi opp for å tjene Jesus?

Les vers 14-20.

Paulus omtaler seg som korinternes åndelige far (vers 15) fordi det var han som gav dem evangeliet. Han framstår som en som kjemper og lider mens han brenner for å gjøre evangeliet kjent for stadig flere. Han elsker både sin herre og frelser og de menneskene han gjennomgår alt dette for. Derfor

blir den ironiske tonen i vers 8-9 ikke sårende, men full av omsorg for dem han skriver til, slik vi ser det fra vers 14.

Guds rike består ikke i ord, men i kraft (vers 20). Kristendom er ikke en ideologi, en teori eller en måte å argumentere på. Kristendom handler om å leve i fellesskap med Jesus Kristus. Da bor Den hellige ånd i oss og virker *i* oss og *gjennom* oss med sin kraft.

I vers 16 ber Paulus oss om å ha ham som forbilde. Paulus var opptatt av å formidle Jesus Kristus som verdens frelser (1,18-2,5). Han var avhengig av Gud – det var Gud som gav vekst i menigheten (3,5-17). På samme måte skal de kristne i Korint ha Jesus som sentrum i sin tro og være avhengige av ham.

Her er vi ved det fjerde hovedpoenget i kapitlet: **En Kristen (leder) oppmuntrer andre til å leve et Kristus-sentrert liv (v. 16).**

7. Hvordan kan vi helt praktisk være forbilder for hverandre og hjelpe hverandre til å leve et Kristus-sentrert liv?
8. Hvordan kan vi avgjøre om tjenesten vår for Gud er Kristus-sentrert eller selvsentrert?
9. Tenk på en som du oppfatter som en åndelig leder. Hva i denne personens liv og tjeneste kan du lære noe av og bruke som inspirasjon i ditt eget liv?